

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 614/2015
02.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у правној ствари тужиоца М.С. из С.Д., кога заступа пуномоћник М.Л., адвокат из Б.П., против туженог К.С. д.о.о. из Ч., кога заступа пуномоћник Д.У., адвокат из Н.С., ради утврђења постојања радног односа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1524/13 од 06.02.2014. године, у седници већа од 02.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1524/13 од 06.02.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду, Судска јединица у Бачкој Паланци П1 1523/2012 од 21. новембра 2012. године, у ставу 1. изреке, усваја се тужбени захтев и утврђује да је тужилац био запослен код тужене ДД П. Ч., као правног претходника туженог К.С. д.о.о. у периоду од 10.04.1993. до 08.01.1998. године. У ставу 2. изреке, обавезује се тужени да за тужиоца за период од 10.04.1993. до 08.01.1998. године уплати доприносе за обавезно социјално осигурање и то доприносе за пензијско и инвалидско осигурање у износу од 157.822,66 динара на терет запосленог и у износу од 157.822,66 динара на терет послодавца, доприносе за здравствено осигурање у износу од 88.237,22 динара на терет запосленог и у износу од 88.237,22 динара на терет послодавца и доприносе за незапосленост у износу од 10.760,64 динара на терет запосленог и у износу од 10.760,64 динара на терет послодавца, све доприносе са каматом која се обрачунава на јавне приходе почев од 22.07.2011. године па до коначне исплате као и да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 207.043,64 динара, све у року од 15 дана од правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1524/13 од 06.02.2014. године, жалба туженог се одбија, а пресуда Основног суда у Новом Саду, Судска јединица у Бачкој Паланци П1 1523/2012 од 21. новембра 2012. године, потврђује.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и из свих других разлога предвиђених законом.

Одлучујући о изјављеној ревизији на основу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија туженог неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а тужени у својој ревизији на неку конкретну повреду поступка не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је 29.06.1990. године као закуподавац закључио уговор о закупу пословних просторија са правним претходником туженог тада П. П. ДД из Ч. као закупцем. Предмет уговора био је закуп пословних просторија тужиоца који су се састојали од продајног простора, приручног магацина и санитарног чвора, као и дела дворишта потребног за смештај празне амбалаже за потребе смештаја продаје алкохолних и безалкохолних пића, а уз плаћање месечне закупнине. Уговор је закључен на период од три године. Дана 02.07.1990. године правни претходник туженог је донео решење о распоређивању радника на послове и радне задатке на основу којих се тужилац распоређује на обављање послова и радних задатака пословође продавнице број ... у месту С.Д. почев од 06.07.1990. године. Тужилац и правни претходник туженог су потом 04.01.1993. године закључили уговор о удруживању рада и средстава по коме је тужилац давалац средстава, а тужени, односно његов правни претходник, корисник средстава. У члану 2. уговора је наведено да давалац средстава даје кориснику на коришћење пословне просторије без накнаде на име закупнине и без накнаде свих комуналија и свих осталих обавеза које се односе на пословне просторије које су издате на коришћење. Давалац средстава или члан његове породице по том основу стиче право на заснивање радног односа без објављивања огласа као и то да ако дође до раскида уговора престаје обавеза према запосленом раднику јер се радни однос аутоматски раскида. Такође је предвиђено да се уговор сачињава на период од три године. У периоду од 06.07.1990. до 08.01.1998. године правни претходник туженог је користио пословне просторије тужиоца које су биле предмет поменутих уговора као продајни простор алкохолних и безалкохолних пића под називом продавница број ... С.Д. да би дана 08.01.1998. године правни претходник туженог затворио наведену продавницу када је извршен и попис робе у продавници од стране комисије правног претходника туженог, а у присуству тужиоца. У поступку је утврђено да је у наведеном периоду тужилац радио као пословођа и рачунополагач продавнице, да је у том својству водио трговачку књигу и вршио уплату дневног пазара за продавницу, да је тужилац присуствовао периодичним пописима робе и амбалаже у продавници и да је тужилац ради срањивања стања робе и амбалаже у продавници са књиговодственим стањем одлазио у седиште правног претходника туженог у Ч.. За рад тужиоцу је исплаћивана зарада и то

тако што је то вршено из пазара оствареног продајом робе у наведеној продавници а што се чинило на основу гарантних писама која је правни претходник туженог достављао тужиоцу заједно са робом за продавницу. Све послове око заснивања и престанка радног односа са запосленима који су у предметном периоду засновали радни однос код правног претходника туженог по основу уговора о удруживању рада и средстава радника као што је и уговор који је закључио тужилац, затим послове у вези пријављивања запослених на обавезно социјално осигурање обављала је правна служба правног претходника туженог на основу достављене документације, а доставу те документације као и радне књижице и свега другог што је ишло од правне службе правног претходника туженог вршено је преко возача којим је правни претходник туженог допремао робу у наведену продавницу. Тужени, а ни његов правни претходник тужиоцу није уручио односно доставио било какво решење о престанку радног односа тужиоца код истог нити му је вратио радну књижицу. Дана 09.06.2008. године тужени је на захтев тужиоца издао потврду у којој је наведено да се тим поводом званично потврђује да је тужилац био запослен у П.Ч. у испостави у Б. од 06.07.1990. до 10.04.1993. године.

Код напред утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је рад тужиоца код правног претходника туженог у периоду од 10.04.1993. године до затварања продавнице 08.01.1998. године имао све карактеристике радног односа, те да је тужилац у том периоду и био у радном односу код туженог због чега је његов тужбени захтев усвојен.

Код неспорне чињенице да је тужилац код правног претходника туженог био у радном односу од 06.07.1990. до 04.03.1993. године, да је потом тужилац без прекида наставио да ради код туженог на истим пословима и да је 04.01.1993. године између њих закључен уговор о удруживању рада и средстава који је трајао до 08.01.1998. године, а да је по том уговору постојала могућност заснивања радног односа тужиоца код туженог, правилан је став нижестепених судова да је тужилац у спорном периоду био у радном односу код туженог. Питање правног следбеништва на страни туженог је чињенично, а тужба за утврђење није везана за рок, те су отуда супротни наводи из ревизије неосновани.

Закон о радним односима ("Службени гласник РС" 45/91), који је био на снази у време закључења уговора о удруживању рада и средстава, у члану 11. став 1. тачка 3. је предвиђао да радни однос може да се заснује без јавног оглашавања са радником који улаже средства у предузеће у складу са колективним уговором. Неспорна је чињеница да се делатност туженог обављала у пословном простору чији је власник тужилац односно да је тужилац по наведеном уговору уступио средства туженом, а пошто је тужилац наставио да ради код туженог на истим пословима као и раније, очито је да је он лице са којим је тужени по том уговору засновао радни однос односно његов правни претходник. То што је у уговору предвиђена могућност заснивања радног односа и са неким од чланова породице тужиоца, а на чему ревизија инсистира код напред наведеног није од значаја. Такође се неосновано истиче да суд опште надлежности није надлежан да се бави питањем уплате доприноса јер је у конкретном случају обавеза на уплату доприноса судском одлуком изречена уз утврђење постојања радног односа у одређеном периоду, а у таквом случају постоји надлежност суда опште надлежности.

С обзиром да се ни осталим наводима из ревизије не доводи у сумњу правилност нижестепених одлука, то је на основу члана 414. ЗПП одлучено као у изреци пресуде.

**Председник већа
судија
Весна Поповић,с.р.**